

[Hanne Reint.ft.]

at afskære denne kontaktmulighed, før vi sætter en anden i stedet. Skål der bestå et tilbud om social assistance, så kan vi også lige så godt se i øjnene, at det må være noget, der tilbydes, der må altså være en opsøgende forsyng, og hvis vi afskaffer denne ganske rigtig noget brutale og hensynsløse tilbudsform, som politiets jagt på dem, der ikke har lovligt erhverv, er, så må vi erstatte den med noget andet.

For de unge prostitueredes vedkommende har vi jo børne- og ungdomsforsorgen, og dette behandlingstilbud vil bestå også med det foreliggende lovforslag, men også her bør behandlingstilbuddene være af langt højere karat. Personalet bør være rigeligere normeret og bedre uddannet. Lad mig sige igen, at i den megen snak om vores unges narkotikamisbrug glemmer man alt for ofte de grupper med mere traditionelle adfærdsvanskeligheder, og de har det jo ikke mindre skidt, fordi der er dukket et nyt socialt problem op.

Må jeg i den forbindelse advare imod den lemfældighed, der ofte hersker i den offentlige debat, når prostitution omtales. Det er så moderne — og der er nogen, der synes, det er halvsmart — at anerkende, at noget sådant findes i vores samfund, og så må vi løse problemerne så let og elegant og så smertefrit som muligt. Men det er og bliver hverken let for den prostituerede eller acceptabelt for samfundet, at noget sådant trives. Kender man lidt til de prostitueredes psyke og deres liv, så vil man vide, at de som regel ikke kommer ud i prostitution bare for at tjene penge. De er ofte både følelsesmæssigt og socialt dybt skadede mennesker. Bag et liv som prostitueret ligger tit en selvforagt grænsende til det selvdestruktive, som det kræver megen indsigt og megen tålmodighed at afhjælpe. Dybt komplicerede forhold til mænd, ikke mindst ulykke- lige forhold til en faderfigur, præger også tit billedet, og sammen med risikoen, angsten og sikkerheden for at ende mere eller mindre som vrøg gør de hele tilværelsen meget bitter og tit meget hæsleg.

Nogle vil måske indvende, at de bare kunne tage normalt arbejde, men selve billedet af håbløshed over den manglende evne til at klare sig normalt forbundet med selvdestruktionstrangen gør det tit til et meget

stort socialt arbejde at tilpasse dem til arbejdsmarkedet igen. Samtidig kommer hele det traditionelle mønster af vanskeligheder, det kan give at tilpasse vores unge til arbejdsmarkedet, fordi vores samfundsstruktur ofte fylder mange med meningsløshed: der er lav løn, der er ensformigt arbejde og hårdt slid som tilbud i stedet for let tjente penge i et liv, man er kommet ind i.

Vi yder jo vores prostituerede meget lidt omsorg. Der er nogle, man behandler betydelig mere elskværdigt, det er prostitutionskunderne. Jeg husker en politirapport, jeg engang så optaget ved trappen til et sted, hvor politiet mente der var bordelvirksomhed. Ingen af kunderne kom selvfølgelig i vanskeligheder — kriminaliseringen er jo forbeholdt kvinden i denne sag, selv om man er to om det — men i rapporten var opført, at man havde afhørt arbejdsmand Jensen, chauffør Petersen osv. samt læge — og så stod der 5 små prikker. Man må sige, classesamfundet fungerer særdeles velsmurt til alle tider.

Et enkelt sted, og det vil jeg gerne høre justitsministerens mening om, mener jeg dog næppe vi bør lade prostitutionskunden gå helt fri. Jeg synes, det er utroligt, at vi ikke beskytter vores umyndige piger. Jeg synes, det er utroligt, at det skal være ganske ansvarsfrit for en voksen og moden mand at betale en 15 års pige for et prostitutionsforhold. Med de homoseksuelle gled vi i den anden grøft og forhøjede grænsen til 21 år med de store vanskeligheder, det gav, men jeg tror, vi skylder vore 15-18-årige piger lidt mere omsorg, og jeg synes, vi i for høj grad lader mandssamfundet afspejle sig i vores nuværende holdning.

Jeg er enig i de ændringer, der foreslås omkring kriminaliseringen af alfonser. De virkelig drevne alfonser udøver kriminalitet af et nok så brutalt og menneskenedbrydende omfang, og dem mener jeg heller ikke vi kan gøre straffri, men de andre elendige forhold, hvor man sender lilleemor på gaden, hvis det står helt galt til med økonomien og man ikke kan klare huslejen, de er som regel så tragiske og så menneskeligt elendige, at det ikke her drejer sig om straf hverken til den ene eller den anden, men om hjælp, såvel direkte økonomisk hjælp som rådgivning; vi ser tit bag disse sager, at det er det sociale apparat, der har svigtet. Disse små-